

5 מבני פוסטים

שעוצרים את הגלילה בלינקדאין

פירקתי 28 פוסטים ישראלים שעברו 200 לייקים וגם 35 תגובות, ומצאתי חמישה מבנים מעולים שעוצרים גלילה. לכל מבנה תמצאו שלוש דוגמאות אמיתיות עם הסבר מה כל חלק בפוסט עושה, ופרומפט מוכן שכותב לכם פוסט כזה על הנושא שלכם.

ככה נראה כל פוסט בפנים: מסומן בלוק-בלוק

Maayan Gemesh • 1st
 ... נסיון של 16 שנים במשאבי אנוש 🇮🇱 | מנכ"לים, לפני שאתם שורפים כסף על תקנים - אני
[Book an appointment](#)
 5h • 🌐

אתמול נועה קירל הופיעה בחיפה.

עזבו את זה שהבת שלי רקדה שם כאילו היא מחכה שמפיק גדול יגלה אותה 😊

הסתכלתי על נועה מהקהל והתרגשתי.

זו הייתה הופעה במסגרת פסטיבל קיץ.

לא אירוע שלה, ובטח לא פארק הירקון. מבחינתה זו הייתה יכולה להיות פשוט עוד הופעה בלו"ז.

אבל מהקהל זה הרגיש אחרת לגמרי.

היא עלתה בזמן, שרה בלייב, ירדה לקהל, העלתה לבמה ילדה שתרקוד איתה וכל כמה שירים עצרה להגיד תודה.

דווקא זה תפס אותי.

אחרי כל הבמות שכבר עשתה וכל ההצלחה שיש מאחוריה, היא לא נתנה לקהל בחיפה להרגיש שהוא הגיע ל"עוד הופעה".

והסתכלתי על הבת שלי שרוקדת לידי.

אנחנו דיברנו על ההופעה הזאת כמעט כל יום. היא חיכתה לה.

עבור נועה זו אולי עוד במה בתוך קריירה מלאה בבמות ענק.

עבור הילדה שרקדה לידי, זה היה הערב שהיא ציפתה לו.

כשיש הרבה על הכף והרבה מה להוכיח, יש לנו את כל הסיבות לתת את המקסימום.

דווקא כשכבר יכולנו להרשות לעצמנו קצת לשחרר, ובחרנו שלא, אפשר ללמוד הרבה יותר על הסטנדרט שאנחנו באמת מחזיקים.

ואולי זו אחת הסיבות שאנשים מסוימים מצליחים להישאר בטופ לאורך זמן.

הסטנדרט שלהם לא משתנה לפי גודל הבמה.

הוק: הצבת סצנה

רקע לסיפור

מפנה

הרגע המכריע

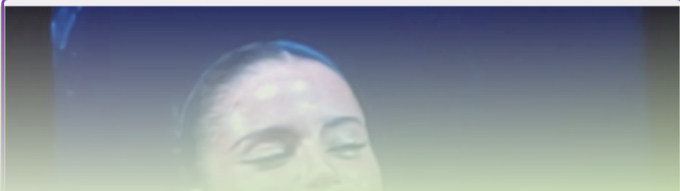
טענה מרכזית

השוואה

העברה לקורא

תובנה מרכזית

Show translation

למה תבניות אמריקאיות לא עובדות על הקהל הישראלי

רוב התבניות לפוסטים שמסתובבות ברשת נבנו על פוסטים באנגלית, לפיד אמריקאי: קהל של מיליונים, שרובו לא מכיר את הכותב ולא יפגוש אותו אף פעם. מתרגמים אותן לעברית, והן יוצאות נכונות על הנייר ומוזרות בפיד.

בלינקדאין הישראלי מספר האנשים קטן בהרבה, וכמעט כל אחד מכיר מישהו שמכיר אתכם: מהעבודה הקודמת, מהצבא, מהתואר או מלקוח משותף. כמעט כל מה שעבד בפוסטים שפירקתי יוצא מהעובדה הזאת:

- מי שכתבתם עליו יראה את הפוסט. עודד וייס לא נקב בשם המועמדת, ועידן תלם חיכה עד אמצע הפוסט עם שם התוכנית. כשכולם מכירים את כולם זו הגינות, וזה מה שמאפשר לפרסם בכלל.
- תיוג של אדם אמיתי מביא תגובות. הקהל קטן מספיק כדי שמי שתיוג באמת יגיע, ואנשים שמכירים אותו יגיעו אחריו.
- בקשה קטנה עובדת טוב יותר. מי שמגיב יודע שכל מי שהוא מכיר רואה את התגובה. מילה אחת קל לכתוב מול כולם, דעה מפורטת קשה.
- מספר מדויק שווה יותר מתיאור. 'הצענו 41,000 במקום 35,000' עוצר את הגלילה. 'שילמנו יותר' עובר ליד.
- הומור עצמי מוריד את הטון. 'כיאה למובטלת, התחלתי לשחק בטיקטוק'. בלי שורה כזאת, פוסט על הצלחה נשמע מתייפייף.
- מוסכמות מקומיות עושות חלק מהעבודה. 'דעה לא פופולרית': בשורה הראשונה או 'לינק בתגובה הראשונה' הם ביטויים שהקהל פה מזהה מיד.
- מונחים באנגלית עוברים חלק, פעלים באנגלית צורמים. 'הפרומפטים בקרוסלה' עובד. 'תעשו scroll' נתקע.
- החלון קצר. חדשות ענף מתפוצצות תוך שעות ונשכחות תוך יום.

לכן במקום לתרגם, פירקתי 28 פוסטים ישראליים שעברו סף של 200 לייקים וגם 35 תגובות, ובדקתי אילו מבנים חוזרים בהם. כל פוסט כאן מופיע עם המספרים שלו.

איך משתמשים בזה

לוקחים רעיון גולמי אחד שכבר יש לכם בראש, ופותחים את הסוג שמתאים לו. קוראים איך שלושה אנשים עשו את זה, ומדביקים את הפרומפט שלו. כל סוג יושב בפרק משלו, והפרומפטים בסוף.

במדריך 5 סוגי פוסטים ו-15 פוסטים מפורקים, שלושה לכל סוג:

דעה לא פופולרית	3 פוסטים	מהלך נגד הזרם	3 פוסטים
שיטה עם שם	3 פוסטים	ליד מגנט	3 פוסטים
סיפור אישי	3 פוסטים		

דעה לא פופולרית

עמדה נגד הקונצנזוס בתחום שלכם, בלי סיפור מסגרת ובלי התנצלות.

מתי לא

כשאין לכם נתון או ניסיון ישיר. הסוג הזה קורס בלי ביסוס, ומי שינסה אותו עם "ראיתי שהרבה חברות" מקבל דעה בלי גב. וגם כשהעמדה שלכם נוחה לכם מסחרית באופן שקוף, כי אז זה נשמע כמו שיווק.

מתי כן

- יש לכם מספר שסותר את מה שכולם חוזרים עליו. "Lovable" איבדה כמעט 50% מהתנועה תוך שלושה חודשים" עובד. "אני חושב שייב קודינג לא עובד" נשאר דעה בלי גב.
- אתם רואים מבפנים משהו שנראה אחרת מבחוץ. למשל מגייסת שקוראת קורות חיים כל יום, או בעל סוכנות שרואה מה קורה אחרי שהלקוח חותם.
- יש רוגז יומיומי שהרבה חולקים ואף אחד לא ניסח. "עדיין נדיר למצוא שירות לקוחות טוב", בלי לתקוף חברה ספציפית בשם.

איך זה נראה בפועל

לשלושתם יש ביסוס שאינו הדעה עצמה, והודאה בצד השני. מה שמשתנה הוא **מקור הביסוס**: נתון חיצוני אצל ייב, ניסיון ישיר אצל אסף, חוויה יומיומית אצל מאי. **כל אחד מהשלושה עובד. מה שנופל הוא פוסט בלי ביסוס בכלל.**

Asaf Mesika • 2nd
Architect @ Drivenets; Apache Pulsar committer; OpenT...
1mo •

תזכורת קטנה: לפני עידן ה-AI, כשהיית כותב פיצ'ר מורכב במשך חודש, היית מסיים אותו עם קוד ברמה גבוהה, מתוכנן כראוי, הבנה טובה של הספריות שבחרת להשתמש בהן, וגם הבנה של מה בחרת לא להשתמש ולמה. בכללי - הבנה טובה של מה שכתבת. לתפיסתי, ה-AI אמור להאיץ את משך הזמן - נגיד מחודש לשלושה ימים, אבל *להגיע לאותו רמת תוצר והבנה*! ככה אני עובד איתו.

כשאני מדבר עם אנשים בתעשייה אני מבין שזה ממש לא המצב.

אנשים מייצרים את אותו הפיצ'ר אמנם, פונקציונלית, באותו פרק זמן קצר - שלושה ימים - עם קוד ברמה נמוכה (הם בחיים לא היו כותבים קוד כזה לבד), חוסר הבנה עמוקה של הדייט, חוסר הבנה של הספריות שנבחרו ואיך הן עובדות ולמה הן נבחרו, והרבה פעמים פשוט דייקן לקוי בחסר.

זה מרגיש שלקחנו את כל הפרקטיקות החשובות שחידדנו במשך שנים, שנכתבו עליהן ספרים, ופשוט זרקנו אותם לפח. אנחנו פשוט מקווים שהמודל מכיל אותם ומשתמש בהם, אך מהתבוננות בקוד שהוא מפיק זה פשוט לא המצב.

היופי בעיניי, שאם אתה לומד לעבוד עם הכלי הזה נכון, אין שום סיבה בעולם שלא תגיע לאותה רמת תוצר והבנה בשלושה ימים, אפילו תוסיף יום או יומיים, כי ירדת בכל מקרה מחודש ל-4 או 5 ימים.

זה מרגיש שהתעשייה פשוט איבדה את כוכב הצפון שלה. מייסדים מלחיצים את המנהלים לתפוקות בקצב לא סביר, עקב FOMO מטורף ופחד שהמתחרים עושים את זה גם אז הם עומדים להפסיד. המנהלים כמו צינור מלחיצים את העובדים. בכזו רמה של לחץ, אנשים פשוט שכחו את כללי היסוד ואבני הבניין של המקצוע: נותנים לסוכן לעשות מה שבא, עם רפרוף במקרה הטוב על מסמכי spec שהוא מייצר.

צריך להשתמש ב-AI תוך כדי שמירה על העקרונות ההנדסיים. איך?

תבנו SDLC, כמו שהרבה חברות מנסות לעשות עכשיו. "יחד עם זאת", תודואו שאותו SDLC מייצר:

- מסמכי spec קצרים, שיותר דומים למסמכי דייקן שהיינו כותבים פעם: 1-3 דפים. זה יגרום למפתחים להיות מסוגלים לעבור על זה, להבין את זה, להתעמת עם זה ולהגיע למסמך שהם מסכימים עליו.
- תודואו שהתוצר הזה ברמה שלו לאחד שהייתם כותבים בלי AI. אם זה לא, תוסיפו עוד שלבים ל-SDLC, שינקו את הקוד לכיוון הזה. אני מאוד אהבתי skill ש-Guy Rosen בנה שבעצם עושה de-AISlop. אחד אחר שראיתי שאנשים משתמשים בו זה ponytail. החשוב ביותר: אל תתפשרו על התוצר הסופי שהפייפליין הזה מייצר.

לפני כמה חודשים כתבתי מסמך שקראתי לו My Engineering Manifesto (לינק בתגובות). התאגר שנומד לפנינו בעיניי הוא לבנות את ה-SDLC תוך שימוש אותם העקרונות שרשומים שם.

הוק: דעה חזקה

ביסוס סמכות

הצגת הבעיה

הודאה במגבלה

הגישה הנפוצה

שלבי ביצוע

CTA: משאב

Show translation

58 comments • 5 reposts

פירוק מבנה - OctaLoom

2 הביסוס: ניסיון ישיר

אסף מסיקה
443 לייקים
58 תגובות

פותח בהצבת רף: ככה AI אמור לעבוד וככה הוא עובד איתו, עם הדגשה על "להגיע לאותה רמת תוצר והבנה". רק אחר כך: "כשאני מדבר עם אנשים בתעשייה אני מבין שזה ממש לא המצב". ואז מעביר את האשמה למי שמייצר את הלחץ.

הכיתוב: "ירדת בכל מקרה מחודש ל-4 או 5 ימים". המספר הזה סוגר את "אתה נגד AI" לפני שמישהו יכתוב את זה.

May Raisman • 1st
 AI Strategy Consultant & Speaker | AI Agents, Automations & Custom Sy...
 2mo •

אני באמת לא מבין איך אנחנו כבר חצי שנה לתוך 2026 ועדיין נדיר למצוא שירות לקוחות נורמלי.

אין זה שכשאתי מתקשר אני עדיין צריך לחכות שעות על הקו וכשאני שולח הודעה אני נתקל בבוט ממש טיפש, שגורם לי להתגעגע לצליל ההמתנה שכבר נכנס לי לחלומות?

הטכנולוגיה של היום מאפשרת הרבה יותר מזה. לנו, כלקוחות, מגיע יותר מזה. לעצמי, הארגונים האלה כל כך גדולים שהם ירוויחו גם בלי חוויית שירות.

אבל אנחנו, בעלי העסקים? אנחנו פשוט לא יכולים להרשות את זה לעצמנו. יש כנראה עוד לפחות 10,000 כמונו ואם השירות שלנו לא יהיה פרפקט, הלקוחות פשוט ילכו למתחרים.

הבעיה היא שאנחנו לא יכולים להיות זמינים 24/7 ולפעמים מאבדים על זה לקוחות. וזה חבל! כי אפשר אחרת.

ביום חמישי הקרוב אנחנו מעבירים וובינר (לגמרי בחינם), שבו נראה בדיוק איך אפשר אחרת.

נלמד איך לבנות צ'אטבוט וואטסאפ לעסק שלכם, כזה שנותן שירות אמיתי ולא מתסכל לקוחות ובעיקר: שומר עליכם זמינים גם כשאתם ישנים, מבליים או פשוט עובדים על העסק.

הלינק להרשמה מחכה לכם בתגובה הראשונה יש ממש כמה מקומות אחרונים.

בתמונה ניתן לראות: מה ילאי לעשות.

בינתיים ספרו לי: מה הדבר הכי הזוי או מצחיק שבוט שירות לקוחות אי פעם ענה לכם?

Show translation

רמי לוי תקשורת
 חשבון עסקי

8:12

תודה. כעת אנא ציין את 4 הספרות האחרונות של כרטיס האשראי שמסתיים ב-1293, כדי שאוכל להשלים את תהליך הזיהוי ולהעביר את פנייתך לטיפול בזיכוי.

8:12

1293

8:13

You and 267 others

171 comments · 2 reposts

הוק: כאב מוכר

הצגת הבעיה

חידוד הטענה

הודאה במגבלה

CTA: אירוע

CTA: שאלה לקהל

הדגמה

פירוק מבנה - OctaLoom

3 הביסוס: חוויה יומיומית

מאי רייסמן 268 לייקים 171 תגובות

"אני באמת לא מבין איך אנחנו כבר חצי שנה לתוך 2026 ועדיין נדיר למצוא שירות לקוחות נורמלי". מודה שלארגונים הגדולים באמת לא אכפת, ואז מסביר למה לעסק קטן אין את הלוקסוס הזה.

הכיתוב: ה-CTA מבקש **סיפור מצחיק** על בוט שירות. לכל אחד יש כזה, קל לענות, וכל תשובה מחזקת את הטענה של הפוסט בלי שהוא ביקש.

למה זה עובד

"דעה לא פופולרית" היא **הצהרת מיעוט**, וזה עושה שני דברים בבת אחת. מי שכבר חושב ככה מרגיש שמצא בן ברית ומגיב, ומי שלא מרגיש מוזמן להתווכח ומגיב. שניהם מגיבים, וזה חלק מההסבר ל-198 התגובות של יהב פוקס.

מה שמחזיק את הפוסט הוא **ההיפוך באמצע, מטענה שלילית לחיובית**. בלעדיו יהב פוקס כותב עוד פוסט שמקטין AI. איתו הוא כותב ש-AI מכפיל את מי שידע ומפיל את מי שלא, וזו טענה שקהל B2B אוהב לשמוע על עצמו.

הטענה השלילית מושכת תשומת לב, הטענה החיובית היא מה שגורם לשיתוף.

ואסף מסיקה מוסיף מהלך שהופך ביקורת לאכזבה: **הוא מציב את הרף שלו לפני הביקורת**. "ככה זה אמור לעבוד, וככה אני עובד" בפסקה הראשונה. מה שבא אחריו נשמע כמו מישהו שמאמין בכלי ומאוכזב, במקום מתנגד.

איך זה נכשל

הכישלון הנפוץ: **דעה מגודרת בלי ביסוס**. מי שכותב "יש לי תחושה ש..." ומוותר על מספר, מקבל פוסט שאין על מה להגיב עליו.

ככה זה נכשל

בואו נדבר על זה 📌

בעולם שבו AI משנה את כללי המשחק, חשוב לזכור שוייב קודינג הוא לא תמיד הפתרון המושלם לכל אחד 🤔
יש יתרונות, יש חסרונות, והכל תלוי בצרכים שלכם.
מה דעתכם? 🗣️ #AI #VibeCoding #Innovation

ככה זה עובד

דעה לא פופולרית: "וייב קודינג" פשוט לא עובד.
החלום של "AI שבונה לך אפליקציה בלחיצת כפתור" מתפוגג. Lovable איבדה כמעט 50% מהתנועה באתר תוך שלושה חודשים. Bolt ו-Replit באותו כיוון.

מתוך הפוסט של יהב פוקס

הגרסה הראשונה מבקשת רשות להחזיק דעה, ואין בה משפט אחד שאפשר להתווכח איתו. אצל יהב הטענה חדה כבר בשורה הראשונה, ומיד אחריה מספר, שני מתחרים ומגמה.

הכישלון השני: הטענה נשארת שלילית עד הסוף. פוסט שכולו "X לא עובד" מקבל הסכמה בלי שיתופים. **חייבת להיות טענה חיובית שיוצאת ממנה.**

מהלך נגד הזרם

עשיתם את ההפך ממה שמצפים, והפוסט מסביר למה זו הייתה ההחלטה ההגיונית.

מתי לא

כשההחלטה נכונה לכולם. מהלך שאין מולו קונצנזוס אמיתי הוא סתם החלטה. וכשאין לכם את המספרים או את הפרטים שמצדיקים אותה, כי המהלך בלי ההצדקה נשמע כמו התרברבות.

מתי כן

- סירבתם למשהו שכל אחד אחר היה לוקח.** מועמדת ביקשה 35 והצעתם לה 41. לקוח רצה לשלם והחזרתם לו את הצ'ק. ההחלטה צריכה מספר שאפשר להצביע עליו.
- שילמתם מחיר ואתם יכולים לנקוב בו.** הפסדתם פרויקט, ויתרתם על חודש הכנסה. בלי המחיר זה נשמע כמו הצהרת כוונות.
- הטענה הערכית שלכם נשמעת כמו כרזה כשאומרים אותה ישירות.** "מגיע לעובדים שכר הוגן", אף אחד לא עוצר בשבילו. אותה טענה דרך מספר שסירבתם לו, כן.

איך זה נראה בפועל

בשלושתם הקורא מסכים קודם עם הכלל המקובל, ורק אז מגלה שעשו את ההפך. מה שמשתנה הוא **מקור ההצדקה**: אצל עידן זה חוק המס, אצל עודד זה ציטוט של מנכ"ל, אצל מאיה זו רשימת המאמץ שלה. **צריך הצדקה שאפשר להצביע עליה, מעבר לרצון שלכם.**

למה זה עובד

שלושת הפוסטים עושים את אותו הדבר: **הקורא מסכים עם הכלל המקובל לפני שהוא מגלה שעשו את ההפך**. עידן תלם מציג את הפטור ממס בהתלהבות ("מדהים חלומי איזה כיף") ורק אחר כך את ה-66%. עודד וייס נותן את הציפייה (מועמדת ביקשה 35) לפני המהלך (הצענו 41). מאיה ידין מפרטת 17 שורות של מאמץ לפני ההחלטה להפסיק. **בלי ההסכמה הזאת, ההחלטה לא מפתיעה אף אחד**.

הדבר השני, וזה מה שמפריד את הסוג הזה מהתרברבות: **ההצדקה מגיעה לפני הפואנטה**. עודד וייס יכול לפתוח במהלך עצמו, כי שני המספרים כבר מספרים את הכלל שהוא שבר. עידן תלם שומר את "ויתרנו על פרסים שזכינו בהם" לשורה האחרונה, כי בשורה הראשונה זה נשמע מטופש. בשני המקרים הקורא מבין למה לפני שמבקשים ממנו להסכים.

ומאיה ידין מוסיפה את המהלך שהכי קל לוותר עליו: **שני בלוקים שסוגרים את שתי ההתנגדויות היחידות שאפשר לכתוב לה**. "זה לא פוסט שמפנה אצבע מאשימה" ו"זה גם לא אומר שאני מרימה ידיים". זה מה שמפנה את התגובות מוויכוח לתמיכה.

איך זה נכשל

הכישלון הנפוץ: **המהלך בלי המספרים שהופכים אותו לחריג**. בלי הכלל שנשבר, החלטה אמיצה נשמעת כמו מחמאה עצמית.

ככה זה נכשל

אני גאה לשתף ערך שמוביל אותנו בחברה שלנו אנחנו מאמינים שאנשים הם הנכס הכי חשוב. לכן כשמועמדת מצוינת הגיעה אלינו, בחרנו לתגמל אותה בהגינות, כי ככה עושים את הדבר הנכון 🙌 #תרבות_ארגונית #אנשים_קודם

ככה זה עובד

היא ביקשה שכר של 35,000. סירבנו והצענו לה 41,000

מתוך הפוסט של עודד וייס

בגרסה הראשונה אין פרט אחד שאפשר לבדוק, אז היא נשמעת כמו מחמאה עצמית. אצל עודד שני המספרים עושים את כל העבודה. הקורא מבין לבד שזה הפוך מהמקובל, ורוצה לדעת למה.

הכישלון השני: מהלך שנשמע נגד הזרם ואינו. "החלטתי להשקיע בעובדים שלי" נשמע נועז, אבל אף אחד לא טוען את ההפך.

שיטה עם שם

נותנים שם לתופעה שהקורא מרגיש ולא ידע לקרוא לה, ואז מפרקים אותה.

מתי לא

כשאתם ממציאים שם לכל פוסט. שני מונחים חדשים בחודש והפכתם לז'רגון. עדיף לקחת ביטוי שהקהל מכיר ולחבר אותו למצב שלא חיברו אליו.

מתי כן

- אזאת תופעה חזרה אצל שלושה לקוחות שונים. מקרה אחד הוא אנקדוטה, שלושה כבר נותנים לשם על מה לעמוד.
- יש מונח קיים שאפשר להחיל על מצב שלא חיברו אליו. "כלוב הזהב" על מי שנתקע בתפקיד, Technostress על עייפות מ-AI, Action Bias על מנהל שמוסיף פיצ'ר.
- אתם רוצים שישתפו. אנשים משתפים מונח כדי להסביר את עצמם לאחרים. ההסכמה אתכם היא תוצר לוואי.

איך זה נראה בפועל

בשלושתם השם מופיע בשורה נפרדת, ולשלושתם יש ביסוס חיצוני. מה שמשתנה הוא מה בא אחרי השם: ציפי מפרקת לרכיבים, בן מפעיל על מקרה שני, רן מביא תקדים היסטורי. כל אחד מהשלושה עובד. מה שנופל הוא שם שנשאר לבד.

Tzipi Abu

2nd

Career Consultant for Individuals | Helping Job Seekers Sto...

2w •

+ Follow

...

הוק: שאלה פתוחה

אי פעם תהיתם למה אנשים נשארים כל כך הרבה זמן בעבודות שהם שונאים?

רקע לסיפור

בשבוע שעבר ישבתי עם מועמד סופר חזק

עשר שנים באותו ארגון, תפקיד בכיר, משכורת יפה

הרגע המכריע

כשאמרתי לו, אתה נשמע סובל, הוא חייך חיוך עייף ואמר לי, סובל זו מילה עדינה, אני פשוט כבוי..

מתן שם

כשאנשים שואלים אותי איך מגיעים למצב כזה, התשובה שלי מפתיעה אותם. זה כמעט אף פעם לא קורה ביום אחד. זה קורה בגלל מלכדות שנקראת כלוב הזהב.

נקודות תומכות

הנה שלושת השלבים שבהם הכלוב הזה נסגר עליכם:

1. השכר הלכאורה נוח. החברה משלמת לך בדיוק מספיק כדי שלא תקום ותלך, אבל המקום מרוקן אותך בדיוק מספיק כדי שלא יהיה לך כוח לחפש.

2. אובדן ביטחון. ככל שנשארים יותר זמן במקום אחד שסובלים בו, הביטחון העצמי נשחק. מתחילה לחלחל המחשבה השקטה שאולי בחוץ לא באמת ירצו אותנו?

3. מלכדות הוותק. השקעת שם שנים, צברת מעמד, אנשים מכירים אותך. היתרון על הוותק מרגיש כמו הפסד, אז מעדיפים להמשיך להפסיד את הערך העצמי מאשר לקחת ריסק.

מחיר הטעות

האמת הכואבת היא שהמחיר של להישאר במקום כבוי גבוה בהרבה מהסיכון שבשינוי, כי כשאתם נשארים מתוך פחד, אתם פשוט שוכחים מה אתם שווים ושמגיע לכם הרבה הרבה יותר טוב

תובנה מרכזית

זה תמיד מכוון לי את הלב לראות אנשים שבאמת רע להם והם בוחרים להישאר במוכר והידוע.. זה ממש לא חייב להיות ככה..

Show translation

Adam Tal
 נקודה
 and 279 others
 53 comments

פירוק מבנה · OctaLoom

2 אחרי השם: פירוק לרכיבים

ציפי אבו 280 לייקים 53 תגובות

"כלוב הזהב", ואחריו שלוש מלכודות בסדר עולה של עומק: שכר, ביטחון, ותק. כל אחת מנוסחת כפרדוקס. "משלמת לך בדיוק מספיק כדי שלא תקום ותלך, אבל מרוקנת אותך בדיוק מספיק כדי שלא יהיה לך כוח לחפש".

הכיתוב: הדיאלוג נושא את כל הרגש דרך **מילה אחת** שנאמרה: "סובל זו מילה עדינה, אני פשוט כבוי".

Ben Blanki • 1st
Product & Growth Leader | Helping SaaS & eCommerce Companies Find...
Time • Edited • 🌐

כולנו תפסנו את הראש כמכסי החטיא את הפנדל מול מצרים.
אבל מה שהכי מעניין זה דווקא הפעולה והעצירה של השוער.

מתקרב Bar - Eli שניתח 286 מגדלים מצא שב 93.7% מהבעיטות השוער מזנק לאחד הצדדים. כשבוצע את תוצאות מצאו שלהישאר במרכז נכנס לאחת הפינות הוא יתפס כפסיבי במישור שאפילו לא התאמצ

איז למה שוערים כמעט אף פעם לא עושים את זה?

הסיבה היא פשוטה, אם השוער קופץ ולא מצליח לצבור את הבעיטה זה נתפס כפסיבי ומזהב הוא ניסה והתאמץ.
אם הוא משגר במרכז השער והכדור נכנס לאחת הפינות הוא יתפס כפסיבי במישור שאפילו לא התאמצ

התופעה הזאת נקראת Action Bias

אנחנו מדגימים לעשות פעולה בללא התניות פסיכולוגיות גם כשהנתונים אומרים אחרת.

עד נקודה מעניינת, אם השוערים כמעט תמיד קופצים לאחד הצדדים למה הבעיטים לא בוטים יותר למרכז השער?

גם עבורם יש עודב בצורה דומה, בעיטה למרכז ועצירה נתפסת כבעיטה גרועה לעומת בעיטה לפינה והחטאה נתפסת כטעות לגיטימית.

הדוגמה הזאת של בעיטת מגדלים מראה שניהם לא מקבלים החלטות רק לפי ההסתברות הסטטיסטית אלא גם איך אני אראה אם אנעת?

כמוכן שזה קורה גם בעסקים, בונים עד פיזור, מעלים עד קמפיין, מייצרים עד רשבורד במטרה להראות שאנחנו עושים משהו גם אם זה לא הפיתרון או המעשה הנכון.

למרות שבהרבה מהמקרים לעצור שניה ולעשות סדר זה הדבר הנכון לעשות (אפילו שקשה להסביר את החוסר פעולה) הניהיה שלנו לפעול מרד ולא להיראות פסיביים גם כשהוא לא נכון.

ולא זה לא חוסל פס 3 בדברים שלמדתי ממסי אלה פסיכולוגיה של קבלת החלטות שבהא לידי ביטוי במגוון תחומים:

Show translation

Shiran Kushnir and 352 others 57 comments · 3 reposts

הוכי: היפור ציפיה

הוכחה חיציצה

הסבר מושג

דוגמה ממחישה

חידוד הטענה

הגישה הנפוצה

הגישה הכונה

חסיונת התנגדות

הדוגמה

פיקוח מבנה: Octaloom

3 אחרי השם: הפעלה על מקרה שני

בן בלנקי 353 לייקים 57 תגובות

מחקר של Bar-Eli, 286 פנדלים, 93.7% מהשוערים מזנקים לצד. ואז Action Bias. ומיד אחריו מפעיל את אותו כלל גם על הבועטים, ומקבל אותה תשובה.

הכיתוב: "ולא, זה לא פוסט על 3 דברים שלמדתי ממסי". הוא פוסל בעצמו את הקריאה הזולה של הפוסט שלו, בשורה האחרונה.

למה זה עובד

לתת שם לתחושה זו אחת המתנות הכי חזקות בתוכן. עייפות מהיפ היא תחושה מבודדת עד הרגע שמישהו קורא לה AI Fatigue ומראה שחקרו אותה. תסכול מעבודה נוחה הוא סתם תסכול עד שקוראים לו כלוב הזהב. מהרגע שיש שם, הקורא מזהה את עצמו בלי שהאשימו אותו, והוא משתף כדי להסביר את עצמו לאחרים. רן בר-זיק קיבל 13 שיתופים, המספר הגבוה ביותר בקורפוס.

הדבר השני, וזה מה שמפריד בין מונח לסיסמה: **הביסוס**. 1984, שם של פסיכולוג, מחקר של Bar-Eli עם 286 פנדלים ו-93.7%. שם בלי מקור הוא סיסמה.

ובן בלנקי מוסיף מהלך שהופך אנקדוטה לכלל: **הוא מפעיל את הכלל על מקרה שני באותו תחום**. מנסח את Action Bias על השוער, ואז שואל למה הבועטים לא בועטים למרכז, ומקבל אותה תשובה. רק אחרי שהכלל עמד פעמיים, הוא עובר לעסקים.

איך זה נכשל

הכישלון הנפוץ: **פותחים בהגדרה**. מונח עם שנה ושם של פסיכולוג הוא ביסוס מצוין, אבל בשורה הראשונה הוא נשמע כמו ערך בוויקיפדיה, והקורא עוד לא יודע למה זה נוגע לו.

ככה זה נכשל

מה זה Technostress?

Technostress (מתח טכנולוגי) הוא מונח שטבע הפסיכולוג קרייג ברוד בשנת 1984, והוא מתאר את ההשפעות השליליות של הטכנולוגיה על הרווחה הנפשית של הפרט.

להלן 5 סימנים שחשוב להכיר

ככה זה עובד

אם התעוררתם בבוקר וקראתם על "מהפכת ה-AI שתהרוג את אבטחת המידע" (הפתעה ענקית, שוב AI הורג משהו) והרגשתם עייפות או מיאוס, אתם לא לבד.

מתוך הפוסט של רן בר-זיק

רן מגיע ל-Technostress רק בפסקה השנייה, אחרי שהקורא כבר זיהה את עצמו. אותו מונח, במקום אחר בפוסט, עושה עבודה אחרת.

הכישלון השני: לפרק לרכיבים שלא באמת נפרדים. שלושה רכיבים שכולם אומרים אותו דבר במילים אחרות זה רכיב אחד שנמתח.

ליד מגנט

פוסט שנותן ערך אמיתי בגוף הטקסט, ומחזיק חלק אחד מחוץ לו שמגיעים אליו דרך תגובה.

מתי לא

כשאין נכס. "הגיבו ואשלח" בלי מה לשלוח שורף את הקהל פעם אחת ולתמיד. וגם כשהמטרה היא פניות מלקוחות. נפח תגובות גדול עדיין לא אומר שמישהו רוצה לקנות.

מתי כן

- הנכס קיים ומוכן לשליחה עכשיו. 15 שקופיות, רשימת אתרים, קובץ פרומפטים, שכבר יושבים בתיקייה.
- משהו חדש קרה בתחום ואתם הראשונים שריכזו אותו. מודל שיצא לפני 48 שעות, פיצ'ר שהושק הבוקר.
- המטרה היא רשימה ומעגל קשרים. הסוג הזה מביא הרבה אנשים חדשים לשיחה אחת.

איך זה נראה בפועל

לשלושתם יש אותו מבנה: הוק שעוצר ← ערך מלא בגוף ← משאב עם מספר ← בקשה אחת בתגובות. מה שמשתנה הוא רק גודל הנכס. שיר נותנת קיצור מקשים, אלון נותן קרוסלה של 15 שקפים. **גודל הנכס קובע כמה ערך אפשר לתת בגוף הפוסט בלי לרוקן אותו. המבנה נשאר אותו מבנה.**

Shir Bernstein

• 2nd

Data Scientist @Microsoft | AI Researcher @CBG | M.Sc. ...

1yr •

Connect

...

יש לי שאלה:

?do t,o kpgnh fu,cho napyho aknh re cachk kdku, aveks,o cygu, ctbdkh

הוק: היפוך ציפיה

סליחה, *שוב* המקלדת שלי הייתה על אנגלית.

התכוונתי לשאול: גם אתם לפעמים כותבים משפטים שלמים רק בשביל לגלות שהקלדתם בטעות באנגלית?

הצגת הבעיה

אז... לי זה קורה הרבה, והרבה יותר מידי 😊 וכמהנדסת עצלנית החלטתי להקל לי ולכם על החיים ולייצר קיצור מקלדת שישנה את החיים שלנו לטובה!

הצהרת כוונה

מדובר בקטע קוד פשוט להפליא שאתם יכולים להריץ ברקע. בכל פעם שתראו שטעיתם בשפה, תוכלו לסמן את החלק שתרצו להמיר, ללחוץ ctrl+shift+t והו! הטקסט יופיע עכשיו בשפה השנייה.

שלבי ביצוע

אגב, במקרה שבו חלק מהטקסט בעברית וחלק ממנו באנגלית, קיצור הדרך ימיר לשפה שמופיעה פחות. כלומר, אם בטעות כתבתם:

הסבר מושג

דמ טסו 'שמא אם נוודג ש דמס' צשמ?

האלגוריתם ימיר את זה ל:

דוגמה ממחישה

?Do you want to build a snow man

רוצים את הקישור לקוד? תגיבו "קיצור דרך" ואשלח לכם את כל ההנחיות בהודעה פרטית 😊

CTA: בקשה קלה

Productivity #LifeHack #Coding #Automation #KeyboardShortcut#

#פרודוקטיביות #אוטומציה

Show translation

756

873 comments · 4 reposts

פירוק מבנה - OctaLoom

1 הנכס: קיצור מקשים אחד

שיר ברנסטין 756 לייקים 873 תגובות

ההוק הוא שורת ג'יבריש: "יש לי שאלה:" ואז `do t,o kpgnh fu,cho napyho`. הקורא עוצר כי הוא חושב שמשהו נשבר, וזו עצירה שהוא לא בחר בה. אחר כך: "סליחה, שוב המקלדת שלי הייתה על אנגלית". היא נותנת את קיצור המקשים במלואו בגוף הפוסט, ומחזיקה רק את רשימת האתרים.

הכיתוב: ההדגמה מפוצלת לשלוש שורות נפרדות: הג'יבריש ← "האלגוריתם ימיר את זה ל:" ← התוצאה. אותו תוכן בפסקה אחת מאבד את כל האפקט.

Amichai sheqel • 1st
 Founder, AI MASTER | Practical AI for Business Professionals Weekly Liv...
 9mo • Edited •

לא עברו 48 שעות מאז שגוגל השיקו את מחולל התמונות המהפכני שלהם נאנו בננה פרו והרשת משתגעת, ריכוזי עבודה מדין שמסביר איך לעבוד איתו באופן הכי פרקטי ויעיל

...

אם עוד לא יצא לכם להכיר את נאנו בננה מדובר בדור החדש של מחוללי התמונות, שמבוסס על המנוע המפלצתי Gemini 3 Pro.

אם יצא לכם לראות את התמונות המהממות והויראליות שרצות ברשת בימים האחרונים עם כיתוב בעברית זה מגיע משם.

מה חדש בגרסת ה-Pro?

- טקסטים בעברית בתוך תמונה שעובדים (סוף סוף).

- עריכה לוקאלית, אפשר לשנות רק את החולצה בלי להרוס את הפנים.

- איכות 4K דיוק מדהים בפרטים.

אבל איך מוציאים ממנו את המיטב? הכנתי לכם מדריך ממוקד שמסביר בדיוק איך לפצח את המודל הזה.

במדריך המצורף:

15 שקופיות שילמדו אתכם את כל הבסיס של הפרומפטניג למודל החדש.

אל תפספסו את שקופית 12 מחכה לכם שם בוגוס קטן ממני.

תדפדפו, תשמרו, ותפיצו הלאה בכדי לעזור לחברים להקל על החיים שלהם בעבודה עם הכלי המטורף הזה.

לקבלת גישה חנימית ומורחבת לעבודה עם הכלי באיכות המקסימלית יצאתי רשימה של אתרים שתוכלו לעבוד עם הכלי בחינם באיכות מקסימלית ללא הגבלה

פשוט הגיבו אני ואשלח לכם את הרשימה בפרטי

(חייב להיות בקונקט בכדי שאוכל לשלוח לכם את הלינק)

וכמו תמיד אני מעלה תכנים על בינה מלאכותית ופרדקטיביות בכדי שלא תפספסו מוזמנים לעקוב אחרי Amichai sheqel וללחוץ על הפעמון

אני מעלה מדריכים שלא תמצאו בשום מקום אחר בקבוצת הוואטסאפ השקטה שלי מוזמנים להצטרף. בלי חפירות רק ערך מבוטח לינק להצטרפות בתגובה הראשונה

הוק: תוצאה מרשימה

הסבר מושג

תועלות

CTA: משאב

CTA: בקשה קלה

CTA: משאב

פירוק מבנה - OctaLoom

2 הנכס: מדריך על כלי טרי

עמחי שקל 525 לייקים 457 תגובות

"לא עברו 48 שעות מאז שגוגל השיקו את נאנו בננה פרו". המהירות עושה כאן יותר עבודה מהמדריך עצמו. הוא מוסיף שתי שורות הצלה למי שלא מכיר ("אם ראית את התמונות עם כיתוב בעברית ברשת, זה מגיע משם"), ואז שלושה חידושים בשורות נפרדות בלי הסבר.

הכיתוב: תנאי השליחה הוא "חייב להיות בקונקט בכדי שאוכל לשלוח לכם את הלינק". ככה כל תגובה הופכת גם לבקשת חיבור, והיא נשמעת כמו תנאי טכני של המתנה.

למה זה עובד

שיר ברנשטיין קיבלה יותר תגובות מלייקים, ועמיחי שקל כמעט תגובה על כל לייק. **שניהם מבקשים את הדבר הקטן ביותר שאפשר לבקש בתגובות.** שיר מבקשת לכתוב "קיצור דרך", עמיחי מבקש פשוט להגיב. זה לא דורש לנסח דעה או לחשוף עמדה, ואי אפשר להיראות טיפש בזה. השאלה "מה דעתכם?" מבקשת מהקורא לחשוב ולהסתכן. הדבר השני, והוא מה שמפריד בין פוסט שעובד לטיזר: **הערך בגוף הפוסט חייב להספיק בפני עצמו.** שיר ברנשטיין נותנת את קיצור המקשים במלואו, ורק הרשימה המלאה בהודעה. אלון חורי נותן את השיטה ואת השם שלה, והקרוסלה היא ההרחבה. מי שגלל והלך יצא עם משהו, ומי שהגיב עשה את זה כי רצה עוד. ולתמונה יש תפקיד שלישי: היא חוזרת על ההבטחה מהשורה הראשונה בשביל מי שלא קרא.

איך זה נכשל

הכישלון הנפוץ: **פוסט שכולו הבטחה.** אין ערך בגוף, רק תיאור של מה יש במשאב, ואז CTA. הקורא מרגיש שמחזיקים לו את הידע כבן ערובה, מגיב פעם אחת מתוך סקרנות, ולא חוזר.

ככה זה נכשל

הכלי שישנה לכם את החיים 🌟

הכנתי משהו מטורף שיחסוך לכם שעות של תסכול בכל שבוע.

לא תאמינו כמה זה פשוט 🤖

רוצים? תגיבו "אני רוצה" 📌 ואשלח בפרטי!

ככה זה עובד

יש לי שאלה:

[שורת ג'יבריש: עברית שהוקלדה על מקלדת באנגלית]

סליחה, *שוב* המקלדת שלי הייתה על אנגלית.

[...]

תוכלו לסמן את החלק שתמצאו להמיר, ללחוץ ctrl+shift+t וזהו!

מתוך הפוסט של שיר ברנשטיין

בגרסה הראשונה צריך להגיב כדי לגלות בכלל מה מקבלים. אצל שיר הקיצור כבר בגוף הפוסט, ומגיבים כי רוצים את כל ההנחיות.

הכישלון השני: **בקשה שדורשת לנסח.** "ספרו לי בתגובות איך אתם משתמשים ב-AI בעבודה" מבקש מהקורא לחשוב ולכתוב מול כולם. "תגיבו 'קיצור דרך'" מבקש שתי מילים.

סיפור אישי

אירוע אחד שקרה, עם סצנה, מפנה ולקח. משהו שאפשר להצביע על השעה שלו.

מתי כן

- קרה משהו השבוע שאפשר להצביע על שעה ומקום שלו.
לקוח אמר משפט בישיבה, מישהו עשה משהו בכנס, נתקעתם באוטובוס. אם אי אפשר לזכור מתי זה קרה, יש כאן תחושה ועוד אין סיפור.
- יש לכם טענה מקצועית שנשמעת יבשה כשאומרים אותה ישירות. "חשוב לתת שירות גם ללקוחות קטנים" זו כרזה שאף אחד לא עוצר בשבילה. אותה טענה דרך ערב אחד שראיתם בו מישהו עושה בדיוק את זה, כן.
- אתם רוצים שהקהל יזהה את עצמו במצב, בלי לקבל עצה. סיפור נותן לקורא מקום לעמוד בו בלי שהאשמתם אותו.

מתי לא

- כשזה מסלול של שנים. הסוג הזה צריך אירוע אחד.
- כשאין מפנה. אם שום דבר לא השתנה באמצע, יש כאן תיאור של יום.
- כשהמסקנה כללית. אם הפואנטה היא "חשוב להקשיב לאנשים", לא היה צריך את הסיפור, וכל קורא ירגיש את זה.
- כשהחשיפה גדולה מהערך. סיפור על לקוח שמזוהה, על עובד שפוטר, או על מקום עבודה קודם, ייקרא על ידי מי שהיה שם.

איך זה נראה בפועל

שלושתם פותחים בסצנה, נותנים פרטים כתצפית, ומסמנים במפורש את הרגע שתפס אותם. מה שמשתנה הוא מי הגיבור: אצל עמיחי זה מוצר, אצל שי זו היא עצמה, אצל מורן זה עובד. הגיבור יכול להיות כל אחד. מה שחייב הוא שראיתם את זה מקרוב.

Shai Levy · 2nd

Software Developer @ Check Point

9mo · 🌐

Connect

...

קצת על משבר הג'וניורים

רוב החברים שלי פה בלינקדיין כנראה הגיעו מהטיקטוק שלי, אז היי למי שמכיר וגם למי שעכשיו רץ לחפש 😊

זה הזמן לספר איך הכל התחיל ולתת קצת תקווה להרבה אנשים מוכשרים שמרגישים שאין להם סיכוי 🙏

לפני שנתיים חיפשתי עבודה וקיבלתי יותר מידי לא. הרגשתי שאני עושה הכל כמו שצריך: תיעדתי כל הגשה, עשיתי כל מה שיכולתי כדי לשפר את הקו"ח, ולפני כל ראיון ניהלתי קובץ הכנה שמכיל מאגר בלתי נגמר של שאלות אישיות עם תשובות מוכנות מראש, מחקר על החברה שהתראיינתי אליה, פרזנטציות על פרויקטים רלוונטים שעשיתי לעצמי מול המראה ואפילו סטקינג למראיינים (סליחה 😊) רק כדי למצוא פרט קטן שאיתו אוכל לשבור את הקרח. ובכל זאת, לא הצלחתי להתבלט. ידעתי שהדבר היחיד שבעצם חסר לי זה ניסיון, וכולנו מכירים את הביצה והתרנגולת...

עד שיום אחד, כיאה למובטלת, התחלתי לשחק בטיקטוק. תיעדתי את תהליך חיפוש העבודה שלי ואפילו שיתפתי שם את הקובץ המדובר. הסרטונים התפוצצו - עשרות אלפי צפיות, מבויל של מאות הודעות ועשרות אנשים שעד היום רושמים לי שזה באמת עזר להם. פתאום "הבעיה" לא הייתה בי, והביטחון שנעלם חזר חזרה.

וזה אפילו לא החלק המעניין - פתאום קיבלתי המון הצעות ממגייסים, ראשי צוותים ואפילו ראשי קבוצות. משהו בלראות את התהליך והמאמץ שלי בעיניים שלהם, גרם ליה לעבוד. הם ראו בן אדם ולא קובץ קורות חיים. סוף סוף הצלחתי להתבלט. קיבלתי 16 ראיונות בשבוע ו3 הצעות עבודה (אנחנו כבר יודעים מה בחרתי 😊)

והמסקנות:

1. תמצאו איפה אתם יכולים להתבלט, ואל תעשו מה שכולם עושים.
2. תמצאו אנשים שיגרמו לכם להרגיש שהבעיה לא בכם, שאתם לא לבד.
3. תגיבו על הפוסט ואשלח לכם את הקובץ - הוא לא קובץ קסמים אבל הוא באמת עוזר 🙏

הסיבה שאני כותבת את הפוסט הזה היא כי הבטחתי לעצמי לפני שנתיים שכשאני אצליח למצוא עבודה, אני לא אגרום לאנשים לחשוב שזה היה קל. אני אפרסם את זה דווקא בפלטפורמה הזאת, שאנשים נוטים לפרסם בה רק את ההצלחות. יותר מידי אנשים מוכשרים מרימים ידיים ומשנים כיוון רק כי אף אחד לא נתן להם את הצ'אנס לצבור את הניסיון הזה שכולם דורשים. יש היום תחושה מצד חברות שכבר לא משתלם להשקיע בג'וניורים - לדעתי ההפך הוא הנכון. ג'וניורים הם השקעה לטווח רחוק, הם יגיבו מהר לשינויים הטכנולוגיים שקורים היום והם בעיקר יעבדו קשה וינסו להוכיח את עצמם 🙌

הוק: כאב מוכר

הצהרת כוונה

הצגת הבעיה

מפנה

מה קרה אחרי

שלבי ביצוע

תובנה מרכזית

פירוק מכנה - OctaLoom

2 הגיבור: אני עצמי

שי לי 638 לייקים 170 תגובות

15 שורות של כל מה שעשתה נכון בחיפוש עבודה, ואז "ובכל זאת, לא הצלחתי להתבלט" בשורה בודדת. רק אחרי זה מגיע המהלך שעבד, ובניסוח שמקטין אותו: "כיאה למובטלת, התחלתי לשחק בטיקטוק".

הכיתוב: ה-CTA מוותר כסעיף שלישי ברשימת המסקנות, במקום לעמוד לבד בסוף. זה מוריד את התחושה שכל הפוסט נכתב בשבילו.

Moran Ben Or • 2nd
EA & HR Specialist | B.A. in Psychology, Reichman University
21h • Edited •

Connect

שבוע לפני הטיוח חברה, נחתה אצלו במשרד ערימה ענקית של ארגונים עם בקבוקים ממותגים. כולם ראוים בדיוק, אבל בדיוק, אותו דבר. היה ברור לנו שתוך חצי שעה מחרגע שנעלה על האוטובוס, אף אחד כבר לא יהיה בטוח אם הוא שותה מהבקבוק שלו או מהבקבוק של המנכ"ל 🤔

הפתרון הסטנדרטי הוא בדרך כלל מדבקות עם שם, אבל האנשים אצלו פחות בנויים לפתרונות סטנדרטיים.

לשהחלטנו לחשוב מה לעשות, עלה לרעיון לבין המוצר הסטנדרטי הזה לבין הקטע המשרדי שלנו למדפוסות תלת-מימד, ולוויצר לכל אחד משהו אישי לבקבוק.

אנ נכנס ל**Liad Tal** (מפתח על ביום ומדפיס תלת-מימד בלילה), שלקח את הכיוון והפך אותו לפרויקט R&D לכל דבר. כשבועות שלפני הטיוח הוא יישב לילות שלמים, ניסו, נכשל, מידל מחדש, אחרי 9 חורטוסיים ומדפוסות עד השעות הקטנות של הלילה – הוא הוציא לפועל את המוצר המשולם: פידוס ראשי-תיבות אישי, עם מנגנון מבין קטן שמולבש על הבקבוק. וה לא רק מנו לט את הפינה בטיוח, אלא מידר לכולם משחק ידיים ממכר על השולחן.

ליעד היה סתם להדפיס תג עם רגלי בתמש דקות, אבל הוא רצה שהה ייצא באמת מגניב ולא עבר עד שהפידוס הממיר היה נבד חזק. כסוף, זה בדיוק מה שכיף באנשים שאני עובדת איתם – החיבור הזה בין זימה, כישרון ומסירות, שמפוך רעיון קטן לחוויה שכולם הננים ממנה.

ש לי הרגשה שזה חלק מהאנשים שקוראים את זה אלה.

אנחנו צוחכים עכשיו ומתחפשים עוד אנשים מעולים שיצטרפו אלינו (עם או בלי חיבה מיוחדת למדפוסות תלת מימד).

המשרות הפתוחות מחכות לכם בתגובה הראשונה 📩

Show translation

👤 🗣️ 144 🗨️ 49 🔄 1 📌

eco

סיכום סיכום - Octaloom

3 הגיבור: מישהו אחר

מורן בן אור 344 לייקים 49 תגובות

בעיה קטנה במשרד, פתרון סטנדרטי שנפסל, ואז עובד ספציפי שלקח את זה ללילות של ניסיונות. הפוסט מוכר את תרבות החברה דרך מעשה של אדם אחר, בלי הצהרה.

הכיתוב: "הוא יכול היה לעשות את המינימום ב-5 דקות". הפער בין מה שנדרש למה שנעשה הוא כל הסיפור.

למה זה עובד

הסוג הזה עובד כשהוא **מחזיק את הפרשנות עד אחרי התצפית**. עמיחי אורון מתאר ארבעה דברים שקרו במוביט בלי מילה של ניתוח, ורק אחר כך אומר מה זה אומר. מעיין גמש מתארת ארבעה דברים שנועה קירל עשתה על הבמה, ורק אז אומרת מה תפס אותה. ההפרדה הזאת היא כל ההבדל בין פוסט שמרגיש כמו עדות לפוסט שמרגיש כמו הרצאה.

הדבר השני: **הסיפור חייב לעבור לקורא במפורש, ובמשפט אחד**. "כשיש הרבה על הכף, יש לנו את כל הסיבה לתת את המקסימום". בלי המעבר הזה, הפוסט הוא אנקדוטה נחמדה שאף אחד לא מיישם.

ושי לוי מוסיפה מהלך שלישי ששווה לגנוב: **רשימת המאמץ לפני הפתרון**. 15 שורות של כל מה שכבר ניסתה, ורק אז מה שעבד. אותו תוכן בסדר הפוך נשמע כמו קיצור דרך.

איך זה נכשל

הכישלון הנפוץ: **הלך מגיע לפני הסיפור**. פותחים במסקנה, והסיפור הופך לדוגמה שמוכיחה אותה. הקורא כבר יודע איך זה נגמר, ואין לו סיבה להמשיך.

ככה זה נכשל

💡 שיעור חשוב במנהיגות מוצרית שלמדתי אתמול:

חוויית משתמש טובה נמדדת ברגעים הקטנים.

אתמול מוביט הקפיעה לי פרסומת בדיוק ברגע הלא נכון ופספסתי את האוטובוס.

המסקנה? תמיד תשימו את המשתמש במרכז 🎯

ככה זה עובד

אתמול בלילה פספסתי אוטובוס בגלל פרסומת.

זה נשמע כמו בדיחה. זו החלטה מוצרית.

מתוך הפוסט של עמיחי אורון

הגרסה הראשונה נשמעת כמו הרצאה. אצל עמיחי יש קודם רק מה שקרה, בשבע מילים, והקורא ממשיך כי הוא רוצה להבין איך פרסומת מפספסת אוטובוס.

הכישלון השני: סיפור שהמסקנה שלו כללית. אם התובנה היא "חשוב להקשיב לאנשים", לא היה צריך את הסיפור.

חמשת הפרומפטים

בעמודים הקודמים ראיתם איך חמישה מבנים עובדים אצל אנשים אמיתיים. הפרומפטים כאן כותבים אותם אתכם מול Claude או ChatGPT, דרך שאלות שעונים עליהן.

איך משתמשים: מעתיקים את הפרומפט של הסוג שבחרתם, מדביקים בשיחה חדשה, ועונים על השאלות בסוף. אין צורך לנסח יפה, החומר הגולמי מספיק.

מה שחוזר בכל החמישה: בלי מקף ארוך, בלי "זה לא X אלא Y", פנייה בגוף רבים, וכל מספר שלא מסתם מסומן **לאמת**. הכללים האלה הם מה שמפריד פוסט שנשמע כמוכם מפוסט שנשמע כמו מכונה.

סיפור אישי

אני כותב/ת פוסט לינקדאין בעברית, מסוג "סיפור אישי".

הסדר חשוב:

1. קודם רק מה שראיתי. ארבעה או חמישה פרטים, בלי מילה של פרשנות. שעה, מקום, מי היה שם, מה נאמר. כאילו מצלמים.

2. רק אחר כך מה זה אומר. שורה אחת שמסמנת מה תפס אותי. מי שמפרש תוך כדי שהוא מתאר, הופך את הסיפור להרצאה.

3. משפט אחד מפורש שמעביר את זה לקורא. בלי זה הפוסט נחמד ואף אחד לא עושה איתו כלום.

הגיבור יכול להיות אני, עובד, לקוח, מוצר, או מישהו שראיתי בכנס. מה שחייב הוא שראיתי את זה מקרוב.

ואם הסיפור הוא על משהו שניסיתי, כותבים קודם את כל מה שכבר ניסיתי ולא עבד, ורק אז מה שכן. אותו תוכן בסדר הפוך נשמע כמו קיצור דרך.

כללים: בלי מקף ארוך, בלי "זה לא X אלא Y", פנייה בגוף רבים. מספר שלא מסתם לי, סמן **לאמת**. אל תמציא.

שאל אותי:

מה קרה, ומתי בדיוק?

מי הגיבור, ומה הוא עשה?

מה תפס אותי שם?

למי זה נוגע חוץ ממני?

אני כותב/ת פוסט לינקדאין בעברית, מסוג "מהלך נגד הזרם".

הסדר חשוב:

1. הקורא צריך להכיר את הכלל שכולם מקבלים, ולהנהיג.
אפשר לכתוב אותו ברצינות, בלי אירוניה, או לתת למספרים לספר אותו ("היא ביקשה 35, הצענו 41").
 2. ההצדקה מגיעה לפני הפואנטה. אם ההחלטה נשמעת מטופשת בלי הסבר, שומרים אותה לסוף.
 3. צריך סיבה שאפשר להצביע עליה. חוק, מספר, מישהו שאמר את זה, או רשימה של מה שכבר ניסיתי. "ככה הרגשתי" נופל פה.
 4. אם אפשר לנחש איזו ביקורת תגיע בתגובות, כותבים אותה בעצמנו, קודם.
לא חובה, אבל מי שעושה את זה חוסך לעצמו את הוויכוח.
- כללים: בלי מקף ארוך, בלי "זה לא X אלא Y", פנייה בגוף רבים.
מספר שלא מסרתי לך, סמן **לאמת**. אל תמציא.

שאל אותי:

- מה הכלל המקובל אצלנו בתחום?
- מה עשיתי במקום?
- מה הסיבה שאפשר להצביע עליה?
- מה שתי הטענות שיכתבו לי?

אני כותב/ת פוסט לינקדאין בעברית, מסוג "דעה לא פופולרית".

הסדר חשוב:

1. הטענה בשורה הראשונה, חדה, בלי הקדמה.
מי שמסכים מרגיש שמצא בן ברית, מי שלא בא להתווכח. שניהם מגיבים.
 2. מיד אחריה הביסוס. הוא לא יכול להיות הדעה עצמה במילים אחרות.
נתון, ניסיון ישיר שלי, או משהו שקורה לי כל שבוע.
 3. באמצע יש מהלך שקובע אם זה עובד: הופכים את הטענה השלילית לחיובית.
"X לא עובד" מביא הסכמה. "X מכפיל את מי שיודע ומפיל את מי שלא"
מביא שיתופים, כי אנשים משתפים כדי לומר משהו על עצמם.
 4. מציבים את הרף שלנו לפני הביקורת: "ככה זה אמור לעבוד, וככה אני עובד".
ככה מה שבא אחר כך נשמע כמו מישהו שמאמין ומאוכזב, במקום מתנגד.
- כללים: בלי מקף ארוך, בלי "זה לא X אלא Y", פנייה בגוף רבים.
מספר שלא מסרתי לך, סמן לאמת. אל תמציא.

שאל אותי:

- מה הדעה, במשפט אחד?
- מה מבסס אותה חוץ מהדעה עצמה?
- מה הגרסה החיובית של אותה טענה?
- מה הכי חזק שאפשר לטעון נגדי?

אני כותב/ת פוסט לינקדאין בעברית, מסוג "שיטה עם שם".

הסדר חשוב:

1. מתארים תופעה שהקורא מכיר ואין לו מילה בשבילה.
תסכול, עייפות, דפוס שחוזר. משהו שהוא הרגיש ולא ידע לקרוא לו.

2. נותנים לזה שם, בשורה נפרדת משלה.
מהרגע שיש שם, הקורא מזהה את עצמו בלי שהאשמתי אותו,
והוא משתף כדי להסביר את עצמו לאחרים.

3. השם חייב מקור. מי טבע אותו, מתי, איזה מחקר.
שם בלי מקור נשאר סיסמה.

4. ואז מוכיחים שזה כלל. שלוש דרכים, בוחרים אחת:
מפרקים לרכיבים · מפעילים על מקרה שני · מביאים תקדים ישן.

השם עצמו בדרך כלל באנגלית, ההסבר בעברית. ככה מונחים מקצועיים
מגיעים אלינו וככה הקהל מצפה לקרוא אותם.

כללים: בלי מקף ארוך, בלי "זה לא X אלא Y", פנייה בגוף רבים.
מספר שלא מסרתי לה, סמן לאמת. אל תמציא.

שאל אותי:

איזו תופעה אני רואה חוזרת?

יש לה כבר שם, או שאני נותן/ת לה אחד?

מה המקור שמחזיק אותו?

איך אני מוכיח/ה שזה כלל ולא מקרה אחד?

אני כותב/ת פוסט לינקדאין בעברית, מסוג "ליד מגנט".

הסדר חשוב:

1. פותחים במשהו שעוצר. שורה שנראית כמו תקלה, מספר חריג, או רגע מדויק. הקורא צריך לעצור לפני שהוא מבין למה.

2. נותנים את הערך במלואו, בגוף הפוסט. מי שקרא והלך צריך לצאת עם משהו שהוא יכול לעשות היום. פוסט שכולו הבטחה מרגיש כמו החזקת ידע כבן ערובה.

3. המשאב הוא ההרחבה של מה שכבר ניתן. אומרים כמה יש בו במספר.

4. מבקשים את הדבר הכי קטן בתגובות: מילה אחת, או פשוט להגיב. "מה דעתכם?" מבקש מהקורא לחשוב ולהסתכן, ומוריד את כמות התגובות.

בקשה אחת בפוסט, בלי לערבב שיתוף, מעקב, שמירה ותגובה. ואם יש תמונה, שתחזור על ההבטחה מהשורה הראשונה, בשביל מי שלא קרא.

כללים: בלי מקף ארוך, בלי "זה לא X אלא Y", פנייה בגוף רבים. מספר שלא מסרתי לך, סמן **לאמת**. אל תמציא.

שאל אותי:

מה הדבר הקטן שאני יכול/ה לתת במלואו כאן?

מה המשאב, וכמה יחידות יש בו?

מה המילה האחת שאבקש?

מה עוצר את הקורא בשורה הראשונה?

למה הפרומפטים לא זהים

כל סוג נבנה על מנגנון אחר, ולכן גם הפרומפט אחר.

בסיפור אישי המנגנון הוא הפרדה בין מה שראיתי לבין מה שזה אומר. במהלך נגד הזרם המנגנון הוא הסכמה לפני ההיפוך. בדעה לא פופולרית המנגנון הוא שהטענה השלילית מביאה תשומת לב והחויבות מביאה שיתופים. בשיטה עם שם המנגנון הוא שהשם עצמו הוא המתנה, והמקור הוא מה שמפריד אותו מסיסמה. בליד מגנט המנגנון הוא שהבקשה קטנה מספיק כדי שאי אפשר להיראות טיפש כשעונים עליה.

מי שמחליף את המנגנון מקבל פוסט שנראה נכון וקורס בקריאה.

מי כתבה את זה

אני חניתה יודובסקי, מנהלת שיווק במיקור חוץ עם דגש על לינקדאין כמנוע צמיחה לצד סוכני AI לעסקי B2B.

OctaLoom היא סוכנות של אישה אחת. אני עובדת עם מייסדים ומנכ"לים על שלושה נכסים במקביל: הפרופיל האישי, עמוד הארגון, והעובדים דרך תוכניות שגירה.

את המדריך הזה בניתי כי נמאס לי לראות תכניות אמריקאיות מתורגמות לעברית שלא עובדות על הקהל הישראלי. אספתי 28 פוסטים ישראליים שעברו סף של 200 לייקים וגם 35 תגובות, פירקתי כל אחד מהם שורה-שורה, ובדקתי מה באמת עובד ולמה.

מה אפשר לעשות עכשיו?

קחו רעיון גולמי אחד שיש לכם בראש, פתחו את הסוג שמתאים לו, והדביקו את הפרומפט.

רוצים ללמוד עוד? בקורס שלי, 'הפרופיל כפרומפט', מחכים לכם הפלייבוק המלא עם 11 סוגי פוסטים, שזמין רק שם, וכ-30 כלי AI שבניתי כדי לייצר בלינקדאין נוכחות חכמה שממירה.

course.octaloom.com/l/biz

 Octaloom